

ПРЕС КЛИПИНГ

22. август 2019.

НАСЛОВИ

„НОВОСТИ” САЗНАЈУ Сестрама повишица 15 одсто?(стр.3)

Послодавцима мањи намет а запосленима неизвесно повећање плата(стр.4)

Колико ће скочити најниже плате: Сваки пети запослени ради за минималац од 27.000 динара(стр.5)

Стојиљковић: Повећање минималца на испод 32.000 динара је неприхватљиво(стр.6)

Држава против синдиката(стр.7)

ПОВЕЋАЊЕ ЦЕНЕ РАДА Може ли минималац напунити минималну потрошачку корпу? (стр.10)

„НОВОСТИ” САЗНАЈУ Сестрама повишица 15 одсто?

Б. РАДИВОЈЕВИЋ

Влада Србије прерачунава максимални могући износ повећања за медицински кадар. У болницама то би значило у просеку 6.200 месечно више, а основна плата би прешла 47.000 динара

ЛАТЕ медицинских сестара и техничара могле би да порасту 15 одсто, сазнају "Новости". То би за медицинске сестре у болницама и клиничким центрима, у просеку, било по 6.200 динара више. Тако би њихова месечна зарада, без минулог рада и додатака, била око 47.500 динара. Корекција зарада која се, према речима министра Златибора Лончара, очекује за три-четири месеца, према сазнањима "Новости", планирана је и за лекаре, али у мањем проценту него за сестре.

Процент повећања још није дефинитивно утврђен, али на иницијативу председника Александра Вучића да медицинске сестре и техничари добију максимално могуће повећање, ресорно министарство, према сазнањима "Новости", тренутно прави калкулацију за повећање од 15 одсто.

У здравственом систему Србије има око 54.000 медицинских сестара и техничара.

- Ићи ће се на максимално могуће повећање плата за сестре које реално може да се финансира из здравствене касе, а да ли ће то бити баш читавих 15 одсто или, ипак, нешто мало мање, наше службе тренутно прерачунавају - каже извор "Новости" из Владе Србије.

Медицинске сестре и техничари са средњом стручном спремом, конкретно у Клиничком центру Србије, сада са коефицијентом 13,11 имају 41.368 динара, а у интензивној нези 42.890 динара, без минулог рада и додатака. То је, како показује евиденција о зарадама у КЦС, готово 40 одсто више него деценију раније. Они су, рецимо 2009. године, са истим коефицијентом радили за 29.173 динара месечно, а у интензивној нези за 30.150 без минулог рада и додатака.

Од почетка године сестрама плате већ увећане за 12, а лекарима за 10 одсто Фото Н. Скандерија

У здравственој каси, у коју се месечно слива здравствени допринос по стопи од 10,3 на зараде и пензије, за ову годину рачуна се на укупно 273,9 милијарди динара, од којих је 113,1 милијарда већ пројектована за плате запослених у здравству, које су од јануара сестрама увећане за 12, а лекарима за 10 одсто. Незванично нам је потврђено да би здравствена каса могла да поднесе још неки проценат повећања, с обзиром на то да су ранијих година издвајања за плате достигала половину укупних здравствених прихода од доприноса.

- Ово ће бити трећа година заредом у којој ће медицинске сестре имати највеће повећање плата, али на реалној основи - рекао је министар Лончар.

Инисистирање председника Вучића да управо медицинске сестре највише осете раст БДП мотивисано је жељом да се сачува здравствени кадар. Анализа одлива, за који надлежни кажу да је у нашој земљи мањи него у неким околним, показује да из здравства у иностранство више одлазе медицинске сестре и техничари него лекари. Зато је и за овај кадар уведена стимулативна мера запошљавања најбољих матураната медицинских школа, као што су досад више пута запошљавани најбољи дипломци медицинских факултета.

СПРЕЧАВАЊЕ ОДЛИВА РАДНИКА

НАЈАВЉЕНО повећање плата за сестре, и видећемо колико за лекаре, свакако појачава утисак да здравствени радници у Србији имају перспективу и да ће се смањити одлив кадрова, нарочито младих - сматра Зоран Савић, председник Синдиката запослених у здравству и социјалној заштити. - Ово су значајни помаци напред, а не минимални, од два-три одсто, као што је било раније. Сугестија је да и за немедицинске раднике повећање буде веће од процента увећања минималне зараде.

ПОЛИТИКА ONLINE

Послодавцима мањи намет а запосленима неизвесно повећање плата

Синиша Мали, министар финансија, поново јуче најавио да је циљ да се оптерећење на зараде смањује сваке године како би српска економија била конкурентнија

Аутор: Јасна Петровић-Стојановић

Влада Србије планира ове године да смањи пореско оптерећење на зараде минимум један одсто – најавио је јуче министар финансија Синиша Мали и додао да је циљ да се оптерећење на зараде смањује сваке године како би српска економија била конкурентнија, преноси ТаЊуг. Он је нагласио да је оптерећење на зараде пре две године било 63 одсто, а да је сада смањено на 62 одсто и да ће се тај тренд наставити.

– Ове године желимо да бар један процентни поен смањимо то оптерећење и да полако из године у годину оно пада како бисмо учинили нашу економију конкурентнијом, наше тржиште атрактивнијим, како би се људи више запошљавали – рекао је Мали.

Милојко Арсић, професор на Економском факултету у Београду, каже да би, уколико је циљ владе да смањи фискално оптерећење зарада, то требало урадити преко смањења доприноса или кроз повећање неопорезивог дела зарада.

– Због неопорезивог дела зараде, код пореза на зараде постоји одређена прогресивност, што значи да људи са већим зарадама плаћају порез по нешто већој пореској стопи. Стога би повећање неопорезивог дела зараде оставило додатна средства привреди, а уз то би се мало повећала и прогресивност пореског система у Србији – каже он.

Међутим, додаје, уколико се истовремено са повећањем неопорезивог дела зарада значајно повећа и минимална зарада, привреди, нарочито оном делу у коме доминирају ниже зараде (трговина на мало, текстилна индустрија, приватно обезбеђење и др.), не би остало доста средстава по овом основу.

Упитан колико може да се смањи пореско оптерећење зарада, а да то не угрози макроекономску стабилност, Арсић одговора да то директно зависи од тога колико ће се повећати расходи државе, а пре свега плате, пензије и јавне инвестиције.

– Уколико држава планира да плате у државном сектору у наредној години повећа око 10 одсто, а пензије око пет процената, као и да покрене нове јавне инвестиције веће од две милијарде евра годишње (што је око четири БДП) тада би и без смањења пореског оптерећења рада фискални дефицит достигао око два одсто БДП. А свако смањење фискалног оптерећења рада додатно би повећало фискални дефицит – објашњава проф. Арсић.

То је, истиче, за земљу као што је Србија, релативно висок фискални дефицит, који би могао додатно да се аутоматски повећа ако би дошло до снажнијег застоја у европским привредама у наредној години.

Стога би у постојећим околностима требало планирати такву комбинацију пореза и расхода која би обезбедила да фискални дефицит у наредној години остане испод један одсто БДП.

Ранка Савић, председник Асоцијације независних и слободних синдиката Србије, каже да је то добра вест за послодавце и запослене, јер би газде вишак пара могле да преусмере у нове инвестиције, или у повећање зарада.

– Чини ми се да би ово друго било много важније, јер ће Србија ускоро остати без радне снаге. Ниске плате су главни разлог због ког запослени одлазе из Србије, па имамо возаче који су отишли у пензију, а сада седају поново за волан аутобуса, јер нема млађих. Да су зараде главни разлог што све више њих напушта земљу је и чињеница да у све више маркета у главном граду после 18 часова не може да се купи месо нити прехранбени производи, јер нема ко да ради у другој и трећој смени – каже она.

На питање да ли очекује да ће због мањка, који ће настати у буџету после умањења оптерећења на зараде, држава увести неки нови парафискални намет, она каже да би то било бесмислено.

– Послодавци у Србији већ плаћају више од 500 парафискалних намета моји умногоме оптерећују пословање. Ако им смање порезе на зараде, а уведу неки нови намет, шта су урадили, осим што су направили проблем. Зато би можда и било боље да уместо смањења намета на зараде преполове број ових измишљених намета којим пуне буџет – каже она.

Осим тога, додаје, надлежни стално понављају да имамо суфицит од 50 милијарди па не видим разлог због кога би се ове буџетске „рупе” крпиле неким новим наметом, када већ имамо вишак пара.

Колико ће скочити најниже плате: Сваки пети запослени ради за минималац од 27.000 динара

ИЗВОР: РТС

Настављају се преговори Социјално-економског савета о минималној цени рада. Тренутни минималац од око 27.000 динара сада у Србији прима око 350.000 запослених.

Влада, синдикати и послодавци се слажу да у буџету има простора за повећање минималне зараде, али се још не зна колика ће она бити. Циљ је да се до 2021. минималац изједначи са минималном потрошачком корпом.

Процењује се да сваки пети запослени у Србији ради за минималац од 27.000 динара, а минимална потрошачка корпа кошта око 37.000.

Суфицит у буџету закључно са јулом износи 48 и по милијарди динара, што отвара могућност за веће зараде. Синдикати сматрају да би повећање минималца од око 20 одсто испунило њихове захтеве.

"Садашња минимална зарада је 27.022 динара. Оно што је наш захтев – да она достигне ниво између 32 и 33.000, што значи између пет и 6.000 да буде повећање. То даје могућност да наредне године достигнемо минималну потрошачку корпу у складу са договором који смо имали", каже Љубисав Орбовић, председник Савеза самосталних синдиката Србије, преноси РТС.

У синдикату Независност сматрају да би повећање минималне цене рада смањило одлазак наших радника у иностранство.

"Свако ко има иоле употребљиву квалификацију неће да ради за мање од 300, 350 евра за најједноставније послове, а камоли сложеније. То како се односите према минималној цени

рада је показатељ шта мислите о интересима велике већине сиромашних грађана", сматра Зоран Стојиљковић, председник УГС Независност.

Овакви захтеви синдиката за послодавце нису прихватљиви.

"За Унију послодаваца је прихватљиво да повећа минималну зараду за 5,6 одсто што би износило нешто мање од 30.000 динара, а прихватиће и неке друге суме уколико од Министарства финансија добијемо олакшице на другој страни, односно смањење пореза на зараде запослених", каже Небојша Атанацковић, почасни председник Уније послодаваца Србије.

Уколико до 15. септембра не дође до договора, очекује се да ће Влада одлучити колико ће износити минимална цена рада која ће се примењивати од 1. јануара 2020. године.

Стојиљковић: Повећање минималца на испод 32.000 динара је неприхватљиво

АУТОР:Миона Живић

Било какво повећање минималне зараде на испод 32.000 динара за синдикат Независност није прихватљиво, изјавио је председник синдиката Независност и професор на ФПН-у Зоран Стојиљковић. Стојиљковић је у Дану уживо рекао да је њихов циљ да то повећање буде двоцифрено у процентима. Тренутно је такозвани "минималац" око 27.000 динара.

Преговори представника Владе, послодаваца и синдиката почели су у понедељак, а требало би да се наставе сутра. Стојиљковић каже да очекује да Влада Србије "постане партнер у преговорима".

"Сутра је наставак рада преговарачке групе, очекујемо да Влада Србије постане партнер у преговорима и да на основи параметара које имају сви учесници у разговору изађе са неком цифром", казао је Стојиљковић.

Он је појаснио да је, са становишта положаја синдиката, минималац "нека екстремна величина која дефинише ону границу испод које нико не би требало да ради у земљи" и да се она "најчешће везује за потрошачку корпу".

"Сада је минималац 27.000 и нешто, а минимална потрошачка корпа је 36.000 динара...Али, пазите, минимална корпа за трочлану породицу у којој нема трошкова летовања, нити становања, то је, како је ја зовем - корпа преживљавања, исхрана са три килограма меса за трочлану породицу месечно", казао је Стојиљковић.

Он је изразио наду да ће у наредне две године минимална цена рада бити усклађена са минималном потрошачком корпом.

"Сада је 32.000 динара најмање наш циљ, да бисмо наредним повећањем, 2021. практично стигли ову потрошачку корпу", казао је гост Н1.

Повећање које није двоцифрено, за нас није прихватљиво, додао је Стојиљковић.

Он је нагласио да је тај новац "могуће наћи" и то уштедама и добрим вођењем јавних финансија.

"Ми смо у озбиљном проблему, али није у реду да запослени плаћају ту цену, поготово они без радног односа. Мислимо да се може наћи новац. Сви се слажу да је минималац од 27.000 непристојан...Кад бисте увећали јавне финансије, ефикасност њиховог коришћења, кад би контролисали субвенције страним компанијама, кашњења у изградњи, тај новац би реално постојао и на Влади је да га обезбеди", нагласио је Стојиљковић.

Он је рекао и да је 14. или 15. септембра законски рок до када треба да се утврди нова цена минималца.

"Мислим да је опште расположење да та цена мора порасти. Јер је свима нама јасно да никаквог радника више не можете да ангажујете испод 350 евра. Овај простор се опасно демографски празни, свако ко има неку квалификацију одлази. Ове године је 50.000 људи отишло из земље, то је озбиљан аргумент да овде зараде морају да расту", оценио је Стојиљковић.

Како је рекао, ово је земља с највећим неједнакостима у Европи, а разлог за то је - непрогресивна политика.

Округли сто да прерасте у обавезнију форму

Коментаришући разговоре представника власти и опозиције на ФПН-у, Стојиљковић каже да је донро да се покрене дијалог, али да он треба да прерасте у "обавезнију форму".

"Ово што су организације невладиног сектора и ФПН организовали било је добро да покрене дијалог, али то сад треба да се преведе у једну обавезнију форму о томе како мењати изборе и изборни систем", каже Стојиљковић.

Према његовим речима, лицитирање опозиције с роковима није најбоља ствар.

ПЕШЧАНИК

Држава против синдиката

МАРИО РЕЉАНОВИЋ

Одавно је познато да послодавци нису најбољи другари синдикатима. Познато је и то да држава чини све што је у њеној моћи да синдикате упропасти или подреди. Понекад чак и понизи. Социјални дијалог је одавно мртав. Заправо, боље је рећи да се никада није ни развио. Синдикати, такви какви су, покушавају да опстану као независни и подређени једино интересима својих чланова – радника. Како то обично бива у ауторитарним друштвима у којима је владавина права само празна фраза и апстрактни уставни појам, да не кажем сметња, у борби против различитости синдикати који остају доследни својим идејама и заштити радника јако сметају држави, посебно у ситуацији када се она појављује као послодавац. И тада долази до преласка (веома јасне) линије раздвајања законитог и незаконитог, до кршења закона од стране државе. А све како би се сачувао партијски поредак и једноумље у којем нема места за дијалог, различитости или генерално било какву алтернативну интерпретацију стварности, од оне коју дају званичан режим, једина партија, једини Вођа.

На мети државе су синдикати који се боре. Њима се одузима својство репрезентативности, а самим тим и могућност да колективно преговарају, као и низ других права, како би се ослабили, ућуткали, изоловали. Репрезентативност синдиката је важна зато што послодавац, према Закону о раду, са репрезентативним синдикатом мора да колективно преговара. Репрезентативни синдикат мора бити обавештен о разлозима за продужење режима исплате минималне зараде после шест месеци од увођења те мере; унапред се обавештава о промени послодавца (приликом спајања или раздвајања компаније или њене продаје некој другој компанији); даје мишљење на продужење режима такозваног „принудног одмора“ запослених; игра улогу и у утврђивању програма за решавање вишка запослених. У законодавству које није наклоњено синдикатима и не познаје радничко учешће у управљању, репрезентативност је

практично једини начин да се синдикат – а кроз синдикат и запослени – укључе у рад послодавца и евентуално имају какав-такав утицај на услове рада и друге одлуке које директно утичу на радни однос.

Када је један синдикат репрезентативан? Закон о раду је иначе веома шкрт када је реч о регулисању рада синдиката. О утврђивању и преиспитивању репрезентативности синдиката код послодавца, међутим, регулише таман онолико колико је довољно. Оба поступка изводе се на исти начин, а да би синдикат код послодавца био репрезентативан мора да испуни следеће услове из става 1. члана 218. Закона о раду:

- „1) ако је основан и делује на начелима слободе синдикалног организовања и деловања;
- 2) ако је независан од државних органа и послодаваца;
- 3) ако се финансира претежно из чланарине и других сопствених извора;
- 4) ако има потребан број чланова на основу приступница у складу са чл. 219. и 220. овог закона;
- 5) ако је уписан у регистар у складу са законом и другим прописом.“

Када је реч о броју чланова, поменуте одредбе члана 219. одређују да је репрезентативан сваки синдикат који, поред тога што испуњава друге услове, има у свом чланству најмање 15 одсто од укупног броја запослених код послодавца. Како се одређује ко је члан синдиката, несумњиво је утврђено ставом 2. члана 218. којим је регулисано следеће: „Приликом утврђивања репрезентативности на основу броја чланова, приоритет има последња потписана приступница синдикату.“

Посао послодавца, пошто добије захтев за утврђивање (или преиспитивање) репрезентативности синдиката који је код њега основан, суштински је следећи:

- На основу поднете документације, послодавац утврђује да је реч о синдикату који је одиста регистрован као такав и потом пријављен код њега;
- На основу поднетих приступница одређује број чланова синдиката, потом на основу сопствене евиденције одређује број запослених и на основу тих података утврђује да ли је премашен цензус од 15 одсто;
- Доноси одлуку којом се утврђује репрезентативност синдиката, односно одбија захтев ако је утврђено да синдикат не испуњава услове.

Шта међутим раде државни органи (као послодавци) када одлучују о репрезентативности синдиката? У неколико примера из последњих пар месеци, сведоци смо стварања опасних преседана. Послодавац број чланова синдиката не утврђује (или не преиспитује) на основу приступница, како Закон о раду налаже, већ према броју плаћених чланарина. Ово је незаконито на неколико начина. Најпре, послодавац нема могућност да тако одлучује о репрезентативности. Једноставно, законом је ово питање уређено другачије. Потом, послодавац нема овлашћење (не само да га нема, већ и ту крши закон) да испитује начин финансирања синдиката. Синдикат, као свако удружење грађана, подноси годишњи завршни рачун и то је начин контролисања његовог финансијског пословања. Све остало је кршење закона, чак и када се употребљавају подаци самог послодавца, јер су они настали из потребе да послодавац испуни своју законску обавезу да служи као сервис за плаћање чланарина – ови подаци се у те сврхе прикупљају и не могу се употребити за друге послове, понајмање за утврђивање или преиспитивање репрезентативности. Коначно, чланови синдиката могу бити чланови а да уопште не плаћају чланарину. Не мора је плаћати нико, или се од плаћања могу изузети одређене групе запослених (на пример, они са најнижим примањима) или појединачно – одлуком органа синдиката – само поједина лица. Сва лица која су приступила синдикату *јесу његови чланови*, без обзира на то да ли плаћају чланарину. Статутом синдиката се може уредити да они чланови који одбију да плаћају чланарину или је плаћају нередовно, изгубе својство члана синдиката, опет искључиво на основу одлуке надлежног органа синдиката. Све су то унутрашње ствари синдиката које се послодавца не тичу и не смеју да га се тичу. Закон налаже синдикатима да се претежно финансирају из чланарине или других

сопствених извора, не наводећи обавезу синдиката да успостави систем наплате чланарина већ само такву могућност.

Дакле, одлуке којима се одузима репрезентативност (најновији пример Републичког геодетског завода) а засноване су на овом аргументу, незаконите су. Потписници оваквих одлука објективно (и субјективно) одговорни су за незаконито поступање, које је верујем свесно и потпуно намерно – али то на крају није ни битно, битна је штетна последица која је наступила – одузимање репрезентативности.

Зашто се ово ради? Пре свега, зато што је потребно дисциплиновати синдикате који раде у интересу радника. Држава свесрдно помаже послодавце у борби (да, може се назвати борбом) против радничких интереса. Што је мање правих бунтовних синдиката, то ће више предаторског капитала и „инвеститора“ да се слије у Србију, да користи робовску радну снагу, да даље осиромашује и народ и државу зарад личних интереса људи на власти. Што је више послушних синдиката, лакше ће се изгубити вера у синдикализам, снагу удруживања и колектива, као и солидарност међу радницима. Лакше ће се пласирати незаконите одлуке послодавца, одузимати законска права радницима, и генерално лакше ће се остваривати интереси крупног капитала, које је држава у потпуности усвојила као сопствене.

У државним институцијама је донекле другачија ситуација али се своди на исте основне елементе дисциплиновања. Синдикати се посматрају као нешто превазиђено, као непотребно сметало. Својевремено је један послодавац изјавио да је логично да код њега нема синдиката, јер да их има људи би помислили да нешто не ваља. Иста логика се може применити и на државне институције – званична слика је да нам иде сјајно, да смо сваког дана све богатији и да нема потребе да нас било ко брани јер живимо у хармоничном једнопартијском једноумљу, утопијском складу народа и државе. Шта ће нам онда синдикати?

Друга функција синдиката коју државни послодавац не воли јесте њушкање. Синдикати имају релативно мизерна права када је реч о информисању о пословима које закључује послодавац, али је логично да увезани и удружени радници пре могу сазнати, повезати и проширити новости о томе шта послодавац ради и шта све није баш тако златно како нам се подмеће у тези о златном добу у којем живимо. А послови који се склапају у јавном сектору често су тајни, формално или неформално, законито или незаконито скривени од суда јавности (и суда права). Синдикати ту заиста сметају и сасвим је добро да их не буде или да буду послушни.

Сви синдикати којима је одузета репрезентативност незаконитим одлукама, даље ће правним средствима тражити правду. Да ли ће је наћи, неизвесно је. Чак и да се то деси, проћи ће довољно времена током којег неће бити репрезентативни и током којег ће бити дискриминисани и држани у мраку, шиканирани без могућности да се адекватно одбране. А то је сасвим довољно да се заврше мутни послови, заплаше часни људи, и шта се све већ ради у мрачним ћошковима државе. Некада се звала наша држава, сада је талац партијски и идеолошки подобних лутака. Самомислећи синдикати ту нису добродошли. Питање је само да ли ћемо и овог пута ћутати, као да то није наша битка?

ПОВЕЋАЊЕ ЦЕНЕ РАДА Може ли минималац напунити минималну потрошачку корпу?

Колико ће наредне године новца бити у коверти радника који раде за минималну зараду још увек се не може прецизно рећи јер се преговори започети ове недеље настављају данас, а за постизање договора има нешто мање од месеца.

Фото: Дневник/Филип Бакић

Наиме, учесници у преговорима – представници синдиката, послодаваца и министарстава рада и финансија – требало би да се договоре о висини минималне зараде, односно минималне сатнице на основу које се минимална зарада обрачунава, која ће се примењивати од 1. јануара следеће године. Уколико договора не буде, половином септембра ће одлуку, као и више пута до сада, донети Влада Србије.

Ко ће из предстојећих преговора изаћи као победник, а ко ће бити незадовољан тешко се сада може рећи. Иако се о прецизним износима не говори, цифре су ипак познате – послодавци су спремни на то да се минимална зарада, коју, како се процењује, прима и више од 350.000 запослених у Србији, повећа на око 30.000 динара, а уколико би минималац отишао изнад тог износа, послодавци захтевају да им држава обезбеди одговарајуће олакшице приликом плаћања пореза и доприноса. С друге стране, синдикати указују на то да би минимална зарада требало да буде виша од 33.000 динара, односно да би сваки износ испод тога био неодговарајући, истичући да је прошле године постигнут договор да се до 2021. године износ минималне зараде достигне износ минималне потрошачке корпе.

Синдикати указују на то да би минимална зарада требало да буде виша од 33.000 динара

Дакле, послодавци су спремни на повећање минималца око десет одсто јер је садашњи у просеку око 27.000 динара, док синдикати сматрају да би ове године он требало да буде повећан између 15 и 20 одсто. У којем смеру ће се одвијати разговори, видеће се врло брзо јер је рок за утврђивање минималне сатнице за наредну годину све ближи. Ипак, с великом сигурношћу могло би се рећи да је извесније да ће се наредне године минимална зарада зауставити на око 30.000 динара, него да ће се приближити износу од 33.000. Наиме, неколико последњих година минимална сатница повећавана је по неколико динара и проценат се углавном кретао око десет одсто или мање, а било је и година када се минималац није мењао. Тако се и висина минималне сатнице у последњих шест година није много изменила, односно од 2013. године до сада виша је 40 динара – и уместо 115 динара, колико је износила тада, сада је 155,30.

Циљ – око 36.000 динара

Минимална потрошачка корпа сада је „тешка” око 36.000 динара, и у складу с договором из прошле године, минималац би до 2021. требало да буде око 9.000 виши него што је сада. Чак и уз претпоставку да се до септембра наредне године трошкови те корпе уопште не промене, то би значило да би ове и следеће године минималац требало да се повећа око 40 одсто.

У односу на 2018. годину, овогодишња минимална зарада виша је 8,6 одсто, односно увећана је 12 динара, а цена радног сата је с дотадашња 143 динара стигла до садашњих 155,30. Уз то повећање је овогодишња минимална зарада у просеку око 2.000 динара виша у односу на минималац из године иза нас. Минимална зарада ове године креће се у распону од око 25.000

динара, колико у коверту стаје када је она најнижа, у месецима када је најмање радних сати – до око 28.600 динара, колико износи минималац у месецима када има највише радних сати. Уз повећање минималца од десет одсто коверте би биле дебље око 3.000 динара па би уз сатницу од 170 динара у месецима када има најмање радних сати он био око 28.500 динара, док би највиши износ био око 31.200, а ислаћивао би се у месецима у којима има највише радних сати.

Д. Млађеновић